

Hvordan forvalter vi vårt psykiatriske pund?

ARTIKKEL

MAGNUSSEN F

ROBAK OH

HARTVIG P

STEENFELDT-FOSS O

Sammendrag

Psykiatrien har utviklet og endret seg. I mangt til det bedre, men likevel er det ikke bra nok. Sykeligheten har ikke økt så mye, forventningene om hjelp har økt mer enn ressurstilgangen. Hva med vår egen forvaltning av ressursene? Når vi vil feie for egen dør, må vi spørre om vi har mistet den faglige styringen med omlegging av asylfunksjonen, slik at både asylet som fristed og klinikken som sanatorietilbud er blitt borte. Vi argumenterer mot geografiske stavnsbånd og ønsker mer frihet for pasienten til å søke behandling der vedkommende selv ønsker det. Vi tror grenspesialisering trengs for å utvikle faget videre, og at en samordning av barne- og ungdomspsykiatrien og voksenpsykiatrien vil gjøre faget mer effektivt og slagkraftig. Det bør være langt bedre kontakt mellom institusjoner og privatpraktiserende spesialister. Vi ønsker oss bedre sans for kontinuitet og færre halvferdige og oppstykkede behandlingsforløp. Vi mener at klinkere bør bruke mer tid på pasienter enn på møter, og vi spør om faget må konsolidere seg i helsevesenet heller enn å favne over stadig flere yrkesgrupper, noe som øker tidsbruken innad i staben og faren for å bli administrert på ikke-medisinske premisser.

Publisert: 17. oktober 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI:

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no